

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

*Missziós
üzenetek*

2017
III.-IV. negyedév

— III. negyedév —

1. szombat, 2017. július 1.

MELYIK JUTALOMÉRT DOLGOZUNK?

„A mi időnkben még nagyobb odaadásra van szükség, mint az apostolok napjaiban... Krisztus szolgálói között mégis vannak, akik feltűnést akarnak kelteni, hogy rátermett szónokoknak tartsák őket, tisztességet és elismerést szerezzenek maguknak. Ezek az emberek, ha veszedelmekkel kellene szembenéznükhöz, ha hősokeket megillető megtiszteltetés várna rájuk, akkor fáradhatatlan erővel vetnék magukat a munkába. De ahhoz, hogy valaki csaknem ismeretlenül éljen és dolgozzék, hogy a háttérben fáradozzon Jézusért, az emberek dicsérete nélkül, ehhez az elv olyan szilárdságára, oly nagy állhatatosságra van szükség, amellyel csak kevesen rendelkeznek. Ha igyekvőbbben és alázatosabban járnánk Istennel, nem néznénk emberekre, és Krisztus kedvéért dolgoznánk, akkor sokkal többet végezhetnénk el.

A lehetőség sohasem lesz kedvezőbb, körültekintően kell hát kihasználnunk minden percet. Megváltónk odaadóan fáradozott az emberek megmentéséért, s még a kereszttáldozatot sem háritotta el... keressétek Jézust teljes alázattal és szelídséggel! (...) Jézusról beszéljétek, Jézusban veszítsétek el magatokat!” /5T 132/

Kérjük Urunkat, segítsen nekünk, hogy ne dicsőségért és az emberek dicséretéért dolgozzunk, hanem buzgón és alázatosan munkálkodjunk a dicsőségért, amelyet Isten ad majd nekünk.

2. szombat, 2017. július 8.

ÉLETÜNK AZT BIZONYÍTJA-E, AMIT A SZÁNK PRÉDIKÁL?

„Ha egyszerű, szerény ruhában járnánk, ha nem majmolnánk a divatot, ha asztalainkon mindig egyszerű, egészséges ételek volnának, elkerülve minden fényűzést, minden pazarlást, ha ízléses egyszerűséggel építenénk házainkat, s ugyanúgy bútoroznánk is be, mindez az igazság megszentelő hatalmát bizonyítaná, és mély hatással lenne a hitetlenekre is. De amíg a világiakhoz szabjuk magunkat ezekben a dolgokban, némelyik esetben pedig mintha még túl is akarnánk tenni rajtuk, addig az igazság hirdetésének csekély hatása lesz, vagy semmilyen. Ki lenne hajlandó hinni a jelen komoly igazságában, amikor akik már vallják, hogy hisznek benne, viselkedésükkel tagadják meg hitüket? Nem Isten zárja be előttünk a mennyet, hanem mi magunk, amikor alkalmazkodunk a világ szokásaihoz.” /5T 206/

„A Jelenések könyve 14. fejezetének angyala sebesen száll az égen, s ezt kiáltja: „Ez az alapja a szentek állhatatosságának, akik kitartanak Isten parancsai és Jézus hite mellett.” (Jel. 14:12) Ebből derül ki, milyen az Isten népének jelleme... Ők tartják kezükben az éhínségben szenvedő világnak szánt élet kenyereét. Krisztus szeretete sürgeti őket. Ez az utolsó üzenet. Nem követi több...”

Mindenki, aki hallja, hívjon: Jöjj el! Nemcsak az igehirdetők, de a gyülekezet tagjai is. Nemcsak a hitvallásunkkal, hanem jellemünkkel és ruházódásunkkal: ezeknek egyaránt meggyőző erővel kell hatniuk az emberekre. (...) Bárcsak mindnyájan az Istentől kapott megbízás méltóságának és dicsőségének tudatában élneink!” /5T 207/

Beszélgétek meg:

1. Mit foglal még magába a hatás felelőssége?
2. Mi mindennel tudsz hatni másokra?
3. Beszélj a hatás eredményeiről.

3. szombat, 2017. július 15.

MÉLYÍTSÜK EL AZ IGETANULMÁNYOZÁST

„Ha Isten gyermekei növekednek a kegyelemben, úgy szavát is mindjobban megértik. Új fényt és új szépséget fedeznek fel szent igazságaiban... Ha elhanyagoljátok az igazi lelki életet, akkor az igazság ismeretében sem haladtok előre. Sajnos sokan megelégszenek az Isten Igéjéből már elnyert világossággal, és minden kedvüket elveszítik az Írás további kutatására.... Ha a Szentírás kutatásánál nem merülnek fel újabb kérdések, nem támadnak véleményeltérések, amelyek az Ige kutatására serkentenek - abból a célból, hogy meggyőződjunk, vajon az igazság birtokosai vagyunk-e -, akkor sokan, mint hajdan, a hagyományokhoz ragaszkodnak majd, nem tudva, mit imádnak.

Sokan, akik állítólag ismerik a korunknak szóló igazságot, azt sem tudják, miben hisznek. Nem ismerik hitük bizonyítékait... A megpróbáltatás idején sokan, akik másoknak prédikáltak, hitük vizsgálatakor rádöbbennek, hogy sok mindenről nem tudnak kellő magyarázatot adni. Nem ismerik fel sötét tudatlanságukat, míg csak vizsgára nem kerülnek.” /5T 707/

Nem kell megvárnunk az utolsó napot, hogy akkor fedezzük fel, mennyire szükségünk van a behatóbb igetanulmányozásra. Induljunk és kezdjük el magyarázni a hitetleneknek az igazságot, akkor majd rájövünk, hogy mennyire fontos behatóbban tanulmányoznunk a Bibliát, és mennyire drágák lehetnek számunkra ezek a találkozások, amelyeken elmondjuk egymásnak a munkatapasztalatainkat, közösen megváltaszoljuk a kérdéseket, amelyekre mi magunk nem találtuk meg a választ.

Imádkozzunk Istenhez, hogy keltse fel érdeklődésünket az Ő Igéje iránt, hogy azt jobban megérthessük, a magunk és a mások üdvössége miatt is.

4. szombat, 2017. július 22.

SOKAN VÁRNAK RÁNK

Sokan hűségesen járnak az útjukra eső világosságban. Vágyakoznak jobban megismerni Isten útjait és cselekedeteit. Világszerte férfiak és nők kémelelik sóvárogva az eget. Imák, könnyek és kérdések emel-

kednek fel a világoosság, a kegyelem és a Szentlélek után vágyakozó lelkektől. Sokan várakoznak az ország határmezsgyéjénél, akik csak azt várják, hogy összegyűjtsék őket.

Amikor a krisztusi tanítást és a bibliai igazságokat a maga egyszerűségében adják elő ezeknek a lelkeknek, ők örömmel elfogadják a világoosságot. Kéteyeik eltűnnek az igazság fényének hatására, ahogy a harmat is felszáll a Nap első sugarait követően. Isten bemutatkozik Krisztusban, megmutatják nekik minden mélységét, szélességét és magasságát az isteni lelki titkoknak, amelyeket korábban nem értettek; a titkokat, amelyeket szavakkal nem lehet magyarázni, csupán akkor lehet megérteni, ha kiépítjük a krisztusi jellemet.

Még azok is, akiket látszólag nem érdekel a vallás, olykor megbizonyosodnak, s akkor felébred bennük a vágy az után, amivel nem rendelkeznek... így sokan megnyerhetők Krisztusnak, és sokan megternek. Ilyen munkával ezrek lesznek megmentve Krisztus számára.

Beszéljük meg a szombatiskolai osztályban:

Imádkozzunk azokért, akikkel már dolgozunk.

Imádkozzunk azért, hogy Isten segítségével az Ő eszközeivé válhassunk: és így odaszentelődve, neki átadva magunkat, elvezethessen minket azokhoz a lelkekhez, amelyek vágyakoznak az igazság után.

5. szombat, 2017. július 29.

RAGADJUK MEG ISTEN ÍTÉLETEIT

Akik megragadják Isten ígéreteit, mint Jákob; akik olyan buzgók és állhatatosak, mint amilyen ő volt, azok hozzá hasonlóan győzni fognak. De akik nem hajlandók önmagukat megtagadni, és Istennel küzdeni, akik nem imádkoznak áldásaiért buzgó kitartással, azok nem fognak áldást kapni. Küzdeni Istennel – milyen kevesen tudják, mi is az! Mily kevesen tárták fel egyszer is lelküket hő vággyal Isten előtt annyira, hogy minden idegszáluk megfeszült! Amikor a kétségbeesés hullámai leírhatatlan erővel csapnak át az esdeklő emberen, mily kevesen kapaszkodnak törhetetlen hittel Isten ígéreteibe!

A kishitűeket súlyosan fenyegeti az a veszély, hogy belekerülnek a sátáni csalások és a lelkiismeretet elfojtó rendelet szívóhatásába.

És ha ekkor ki is állják a próbát, a nyomorúság idején még jobban elcsüggednek és elkeserednek, mert nem szokták meg azt, hogy Istenben bízzanak. A hit leckéit, amelyeket addig nem tanultak meg, e rettenetes körülmények között lesznek kénytelenek megtanulni. / GC 621-622/

Megbeszélendő kérdések:

1. Mit jelent küzdeni Istennel?
2. Hogyan kell állhatatos hitet kiépíteni, amely ragaszkodni fog az isteni ígérekhez?

6. szombat, 2017. augusztus 5.

HOGY MENTSÜNK MEG HÚSSZAL TÖBBET?

„Ahol már néhányan elfogadták hitünket, a lelkészek elsősorban ne a hitetlenek megtérítését, hanem a gyülekezeti tagok nevelését tartják fontosnak. Munkálkodjon a lelkész érettük egyenként, törekedjék felébreszteni őket, hogy mélyebb tapasztalatot szerezzenek, és hogy másokért munkálkodjanak. Ha már felkészültek arra, hogy imáikkal és munkájukkal támogassák a lelkészt, akkor a lelkész munkáját nagyobb eredmény kíséri majd. /Ev 110/

Az Úr most nem hoz új embereket a nyájba, a gyülekezeti tagok miatt, akik soha meg nem tértek, és azok miatt, akik valaha megtértek, de visszaestek.

Krisztus hitvalló követői nagy mennyiségű szemetet, hitvány limlomot halmoznak fel, amely elállja a kereszthez vezető utat. Mindezek ellenére vannak néhányan, akik oly mélységesen meggyőződtek az igazságról, hogy a csalódások dacára is legyőznek minden akadályt, hogy az igazságot elnyerjék. Azonban ha az igazság hívei megtisztították volna szívüket és lelküket, s engedelmeskednek, ha szükségét érezték volna az ismeretnek és a jó modornak Krisztus művében, akkor ahol most egy lelket mentettünk, húszat is menthettünk volna. /T4, 69/

Beszélgessünk és imádkozzunk két irányban:

1. Hogy Isten óvja meg az igeszerető barátainkat attól, hogy csalódjanak és megbotránkozzanak bennünk.

2. Hogy segítsen nekünk Isten „kitakarítani a bűn szennyét”, hogy azok, akiknek nincs annyi erejük és határozottságuk, elindulhassanak az üdvösség felé a tiszta és visszirányú úton.

7. szombat, 2017. augusztus 12.

EGÉSZSÉGÜGYI-MISSZIÓMUNKA

„Testvéreink sokat tehetnének szomszédságukban könyvkölcsönzéssel, vagy árusítással, iratterjesztéssel, és Biblia-fölolvasásokkal. Emberek iránti szeretettől hajtva, olyan hatalmasan hirdethetnék az üzenetet, hogy sokan megtérnének.” /9T 35/

„A gyülekezet tagjai ébredjenek föl, értsék meg felelősségüket az egészségügyi igazságok terjesztése terén. Az igazság által megvilágítottaknak a világosság hordozóivá kell válniuk. Szörnyű hibát követünk el, ha elrejtjük most a fényt... Az egészségügyi hittérítés sok ajtót nyit meg a valódi megújító előtt. Senki se várja, hogy távoli területekre hívják, mielőtt mások megsegítéséhez látna. Akárhol vagy, azonnal kezd el; a lehetőségek mindenki keze ügyébe esnek.” /7T 62/

„Semmi sem nyújt nagyobb lelki erőt, és semmi se növeli jobban a buzgó lelkiismeretességet és elmélyült gondolatokat, mintha meglátogatjuk s ápoljuk a csüggedőt, ha segítünk nekik fölismerni a világosságot, s Jézusra rögzíteni hitüket.” /4T 75/

Elmélkedjünk, imádkozzunk:

- Adjon az Úr nekünk irgalmas, együttérző lelkületet, hogy először is összebarátkozhassunk az emberekkel oly módon, ahogyan azt Jézus tette.

- Hogyan fogadjuk el és alkalmazzuk az életünkben az egészségügyi reform igazi elveit?

8. szombat, 2017. augusztus 19.

MUTASSUK BE AZ EMBEREKNEK A MINDENHATÓ ORVOST

„Krisztus most nem rója bolygónkat, hogy végigmehetne falvainkon és városainkon, betegeket gyógyítva, hanem minket bízott meg, hogy folytassuk az általa elkezdett gyógyító lélekmentést.” /9T 168/

„Népünk mutassa meg, hogy szívéen viseli az egészségügyi hittérítés ügyét.” /7T 63/

„A misszionárius nemcsak hogy megszabadít a testi betegségektől, hanem a Nagy Orvoshoz vezetheti a bűnöst, Ő megtisztíthatja a lelket a bűn poklosságától. Isten terve az, hogy szolgálai által a betegek, a szerencsétlenek, a gonosz lelkek megszállottjai meghallják az Ő hangját. Emberi képviselői által Jézus olyan Vigasztaló akar lenni, amelyet a világ nem ismer.” /DA 350/

Válaszolatok:

1. Hogyan ösztönözzük az embereket arra, hogy a Szentlélek templomát tartsák minél tisztábban?

2. Én hogyan tudom tisztán tartani a Szentlélek templomát?

9. szombat, 2017. augusztus 26.

KRISZTUS ELJÖVETELÉNEK ÚTKÉSZÍTŐI

„A jelen igazságban hívó gyülekezeteknek már régóta részt kellene venni ebben a munkában; az ínségesek, elnyomottak, szenvedők, reményvesztettek begyűjtésében. Tanúsítsuk a samáriai gyengéd szánakozását a testi szükségletek ellátása terén. Tápláljuk az éhezőket, hívjuk be házukba a kivetett szegényeket. Naponta gyűjtsünk Istentől kegyelmet és erőt, ami képesít a nyomorúság legmélyére nyúl-
ni, segíteni azokon, akik képtelenek segíteni magukon. Így kedvező alkalmak nyílnak előttünk, hogy szóljunk a megfeszített Krisztusról.” /6T 276/

„Többször utasítást kaptam, hogy az egészségügyi-missziómunka úgy kapcsolódjék össze a harmadik angyal üzenetével, mint a kéz a testtel. Működjenek együtt az isteni Fő irányítása alatt, hogy előkészítsék Krisztus eljövetelét. /6T 288/

Megbeszélendő kérdések:

1. Mi teszi szánakozóvá a szívet?

2. Hogyan lehetünk olyanok, mint az irgalmas samaritanus?

3. Hogyan tudjuk összekötni mások támogatását a Megfeszítetttről szóló üzenettel?

10. szombat, 2017. szeptember 2.

KRISZTUS LÁBNYOMÁBAN JÁRNI?

„Sokan úgy érzik, hogy nagy kiváltság lenne számukra, ha felkereshetnék Jézus földi életének a színhelyeit, ha ott járhatnának, ahol Jézus lépkedett, ha megtekinthetnék azt a tavat, amely mellett Jézus annyira szeretett tanítani, és azokat a dombokat, hegyeket és völgyeket, amelyeken olyan sokszor megpihentek szemei. Nem kell azonban elmennünk Názáretbe, Kapernaumba vagy Bethániába csak azért, hogy Jézus nyomdokaiban járassunk. Megtalálhatjuk Jézus lábnyomait minden betegágy mellett, a szegénység viskóiban, a nagy városok zsúfolt sikátoráiban, és minden helyen, ahol az emberek szíve vigasztalás után vágyakozik. Valahányszor úgy cselekszünk, ahogy Jézus cselekedett, mikor itt járt-kelt ezen a földön, mindannyiszor az ő nyomdokaiban járunk.” /DA 640/

„Nem hangoztathatom eléggé a gyülekezet tagjai előtt, mindenki előtt, aki igazán lélekmentő, aki hisz a harmadik angyal üzenetében, aki megtartóztatja lábát szombaton, hogy értsék meg Ésaías 58 üzenetét. Ez a szöveg megparancsolja nekünk a jótékony tetteket. Isten ma ezt várja el népétől. Maga jelölte ki ezt a kötelességet.” /6T 265/

- Imádkozzunk azokért, akiknek valóban szükségük van a támogatásunkra, hogy Jézus segítségével, az Ő lábnyomában járva megtaláljuk a feléjük vezető utat.

- Imádkozzunk azért, hogy adja meg nekünk az Úr azt az örömet, hogy azokat, akikkel ma dolgozunk, a győztesek csoportjában lássuk majd. Egyenként imádkozzunk értük.

11. szombat, 2017. szeptember 9.

THESSALONIKA

Olvasd fel a Bibliából: ApCsel 17,1-4.

Amidőn Pál szent bátorsággal hirdette az evangéliumot a thessalonikai zsinagógában, a jelenlevőkre világosság áradt. A templomi szolgálattal kapcsolatos szokások és ceremóniák tulajdonképpen jelentőségét megértették. Lelkesedéssel beszélt Krisztus földi műkö-

déséről, majd a szentek Szentjében végzett szolgálatáról. Sőt ezeken felül rámutatott arra is, amikor Krisztus, közbenjárói tisztségének befejezése után, hatalommal és dicsőséggel visszatér a földre, hogy itt országát felállítsa. Pál hitt Krisztus visszajövetelében; ezzel az esemény-nyel összefüggő tényeket olyan világosan és elevenen vázolta, hogy hallgatói közül sokan kitörölhetetlen benyomást szereztek. /AA 228/

Három egymást követő szombatnapon prédikált Pál a thessalonikaiaknak, amennyiben meg akarta őket győzni a Szentírás alapján, hogy Krisztus „a Bárány, aki megöletett e világ alapítása óta” (Jel. 13: 8); erről élete, halála, feltámadása, közbenjárói tisztsége tanúskodik. Felmagasztalta Krisztust és kimutatta, hogy szolgálatának igazi megértése az a kulcs, amely feltárja az ótestamentumi írások értelmét, és kincseit hozzáférhetővé teszi.

Miközben Pál Thessalonikában nagy erővel hirdette az evangéliumi igazságokat, sokak érdeklődését lebilincselte. „És némelyek azok közül hívének és csatlakozának Pálhoz és Siláshoz; úgyszintén az istenfélő görögök közül nagy sokaság, és az előkelő asszonyok közül nem kevesen.” /AA 229/

12. szombat, 2017. szeptember 16.

ATHÉN

Olvasd fel a Bibliából: ApCsel 17,15-34.

Nem szabad figyelmen kívül hagyni a kívülállókat. „Mialatt Silásra és Timótheusra várt az apostol, nem maradt tétlen: „Vetekedik vala azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélő emberekkel, és a piacon mindennap azokkal, akiket előtalált.” (ApCsel 17,17) Athénban fő feladatát azonban mégis az képezte, hogy közölje az üdvüzenetet azokkal, akiknek Istenről és szándékáról nem voltak világos fogalmak. Az apostolnak csakhamar találkoznia kellett a pogányság legmegtévesztőbb, legcsábítóbb formájával.” /AA 234/

Hirdessétek az evangéliumot a bölcseknek és a művelteknek. „Felkísérték tehát az Areopágusra. Ez volt Athén legszentebb helye. A hozzá fűződő gondolatok és emlékezések arra szolgáltak, hogy babonás tisztelettel viseltessenek iránta, ami egyeseknél egészen félelemmé fokozódott. Ezen a helyen gyakran vitattak meg igen gondosan vallá-

sos ügyeket olyan férfiak, akik minden erkölcsi és polgári kérdésben a legfőbb tekintélyként szerepeltek.

Itt – távol a forgalmas útvonalak zajától, sietségétől és a viták zűrzavarától – az apostol nyugodtan szóhoz juthatott. Köréje írók, művészek és filozófusok csoportosultak: Athén városának tudósai és bölcsei, akik így szóltak hozzá: „Vajon megérthetjük-é, mi az az új tudomány, melyet te hirdetsz? Mert valami idegen dolgokat beszélsz a mi füleinknek, meg akarjuk azért érteni, mik lehetnek ezek” (ApCsel 17,19–20). /AA 236/

Pál apostol üzenetét a helyi kultúra befolyásolta. Kezét a bálványokkal túlszűfolt templom felé nyújtva, Pál könnyített gondterhelt szívéen, és leleplezte az Athéniak vallásának csalárd voltát. Legbölcsebb hallgatói is csodálkoztak, amikor érveléseit hallgatták. Tájékozott volt műremekeik, irodalmuk és vallásuk tekintetében. Oszlopaikra, műemlékeikre és bálványisteneikre mutatva kijelentette, hogy Istent lehetetlen emberi aggyal elképzelt képekhez hasonlítani. Ezek az emberi kézzel készített szobrok semmiképp sem szemléltethetik Jehova dicsőségét. Utalt arra, hogy ezekben a képekben nincs élet, hanem emberi erőre szorulnak; csak akkor mozognak, ha emberi kéz mozgatja őket; imádóik tehát messze fölötte állnak imádatuk tárgyának.

Pál igyekezett hallgatóinak gondolatát téves vallásuk korlátai fölé emelni, és nekik arról az Istenségről méltó fogalmat nyújtani, akit „Ismeretlen Isten”-nek neveztek. /AA 237/

13. szombat, 2017. szeptember 23.

KORINTHOSZ

Olvasd fel a Bibliából: ApCsel 18,1-18

Változtass a módszeren, ha gyenge az eredmény.

Korinthosz az őskeresztény korszak első századában nemcsak Görögországnak, de az akkori világnak egyik vezető városa volt. Utcáin vegyes tömeg tolongott: görögök, zsidók és rómaiak, más országbeli utazókkal együtt; ezek lázasan törtettek üzleteik vagy élvezeteik után. Ezt a nagy kereskedelmi gócpontot a római birodalom minden részéből könnyen elérhették; fontos központ volt, ahol Isten és igazsága emlékműveit kellett megalapozni.

Korinthusban sok zsidó is letelepedett; ezek között volt Akvilla és Priscilla, akik később Krisztus komoly munkatársaiként tűntek ki. Miután Pál mindkettőjük jellemét kiismerte, „hozzájuk csatlakozék”.

Pál mindjárt munkája kezdetén, mindenütt az előretörés komoly akadályait vette észre e nagy forgalmú központban. Majdnem az egész város a bálványimádásnak hódolt. Kedvenc istennőjük volt: Vénusz, kinek tiszteletéhez sok erkölcstelen szokás és ceremónia kapcsolódott. A korinthusiak durva erkölcstelensége még a pogányok között is feltűnt. Gondolkozásuk és észjárásuk semmi másra sem terjedt ki, mint pillanatnyi élvezeteikre és szórakozásaikra. /AA, 243/

Mikor az apostol Korinthusban prédikálta az evangéliumot, egészen más módszere tért át, mint amelyet athéni működése alatt követett. Ott megkísérelte a hallgatók jelleméhez való alkalmazkodást: logikára logikával, tudományra tudománnyal és filozófiára filozófiával válaszolt. Azonban, amikor az eltöltött időre visszagondolt, rájött, hogy Athénben milyen kevés eredményt ért el munkájával. Elhatározta tehát, hogy Korinthusban egészen más munkatervet követ majd tanításainál, amellyel a felületesek és közönyösek figyelmét igyekszik lekötni. Eltökélte, hogy minden tudományos érvelést és következtetést kerülni fog; a korinthusiak között nem akar másról beszélni, mint Jézusról. „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről.” Úgy hirdette az Igét, hogy „az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédiben állott, hanem a léleknek és erőnek megmutatásában” (1Kor 2,2-4).

Jézust, akit Pál Korinthusban a görögöknek, mint Krisztust akart hirdetni, alacsony származású zsidóként mutatta be, aki az istentelenségéről hírhedt városban nevelkedett. Saját népe elvetette, és végül közönséges bűnösként keresztre feszítette. A görögök tanították, hogy az emberiséget magasabb fokra kell emelni, azonban úgy vélték, hogy a bölcelet és a tudományok tanulmányozása az igazi emelkedés és dicsőség egyedüli módja. Lehetséges-e Pálnak meggyőzni őket, hogy ezen egyszerű zsidó hatalmába vetett hit minden tehetségüket és hajlamukat fejleszteni és nemesbíteni képes? /AA 244/

Kortársaink közül sokan a gólgotai keresztet szent emlékezésekkel veszik körül. Megszentelt gondolatok kapcsolják össze őket a keresztre feszítés eseményeivel. Pál idejében azonban undorral és borzalom-

mal tekintettek az emberek a keresztre. Az emberiség Üdvözítőjének hirdetni valakit, aki kereszthalált szenvedett, természetyszerűen csak gúnyt és ellentmondást válthatott ki.

Pál igen jól tudta, hogyan fogadják majd üzenetét Korinthosban akár a zsidók, akár a görögök. „Mi pedig” – vallotta be Pál – „Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot.” (1Kor 1,23) Zsidó hallgatói között voltak sokan, akik az üzeneten, amelyet hirdetni óhajtott, bosszankodnak majd. A görögök véleménye szerint pedig szavai értelmetlen bolondságot jelentenek; így elvárhatta, hogy minden kísérletnél, amellyel kimutatná, hogy a kereszttől függ, azzal kapcsolatos, az emberiség nemesbedése és üdvössége, gyengeelméjű bolondnak tartanák. /AA 245/

Miután sokan voltak olyanok, akik az apostol nyilvános tanításait nem hallgathatták, és mivel Pál működését nem csupán előadásaira alapozta, sok időt és munkát fordított arra is, hogy házról házra járva tevékenykedjen. Alkalmakat keresett tehát a bizalmas családi körökben való beszélgetésekre is. Meglátogatta a betegeket és gyászolókat; vigasztalta a csüggedteket, és felsegítette az elnyomottakat. Minden szavával és cselekedetével Jézus nevét dicsőítette. Így munkálkodott „erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt” (1Kor 2,3). Attól félt, hogy tanításai inkább emberi, mint isteni jelleget viselhetnek. /AA 250/

A „legkisebbek” is lehetnek Isten nagy emlékművei. Korinthosban az apostol tanítása eredményes volt. Sokan abbahagyták a bálványimádást, hogy az élő Istennek szolgáljanak, s egy nagy gyülekezet sereglett Krisztus zászlaja alá. Sőt a legmélyebbre süllyedt pogányok közül is néhányan megmenekültek; emlékművei lettek Isten kegyelmének, Krisztus vére erejének, amely megtisztít a bűntől. /AA 252/

14. szombat, 2017. szeptember 30.

RÓMA

Olvasd fel a Bibliából: ApCsel 28. fejezetét.

A megalapított gyülekezetek alapítsanak gyülekezeteket. Pál apostol „látni kívánta a keresztyén hit meggyökerezését és megszilárdulá-

sát az akkor ismert világ e nagy központjában; ez képezte leglelkesebb reményét, leghőbb vágyát és dédelgetett tervét. Rómában akkor már volt gyülekezet. Az apostol azon fáradozott tehát, hogy biztosítsa az ottani hívők segítségét és együttműködését az Itáliában, valamint más országokban végzendő evangelizációs munkához. Hogy munkássága útját előkészítse a római testvérek között – akik közül még nem mindenkit ismert –, előbb levelet intézett hozzájuk. Jelezte szándékát, hogy meglátogatja Rómát, sőt közölte azt a reményét is, hogy kitudí a kereszt zászlaját Spanyolországban. (Sketches From the Life of Paul, 187)

Akkor Róma volt a világ fővárosa. A büszke cészárok parancsoltak majdnem az egész világ minden népének. A császárok és az udvaroncok vagy semmit sem tudtak az alázatos Názáretiről, vagy gyűlölettel és megvetéssel elítélték. Mindazáltal az evangélium, amely a fogoly szegényes otthonából indult útjára, két évnél rövidebb idő alatt bevonult a császári termekbe is. Pál ugyan bilincsek között hirdette, mint gonosztevő, „de az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve” (2Tim 2,9). /AA 461/

Köztisztviselők növelheti evangelizációs lehetőségeket. Isten gondviselése úgy intézte, hogy ez a halasztás az evangélium terjesztésére szolgált. Pál, őrzoinek jóindulatából, szép tágas házban lakhatott, szabadon érintkezhetett barátaival és mindenkinek, aki hallani akarta, naponta magyarázhatta az igazságot. Két évig így folytatta működését, „prédikálván az Istennek országát és tanítván az Úr Jézus Krisztus felől való dolgokat teljes bátorsággal, minden tiltás nélkül” (ApCsel 28,30–31). /AA 453/

A felelős pozíciókat betöltő, megtért személyek bizonyágtétele. „Nemcsak az történt, hogy a császár házából lelkek tértek meg az igazsághoz, hanem helyükön is maradtak megtérésük után. Nem láttak okot, hogy eltávozzanak onnan, ahova a kötelesség állította őket, csak azért, mert környezetük nem volt rokon érzelmű. Az igazság ott érte őket, és továbbra is ott maradtak, hogy megváltozott életmódjuk és jellemük által új hitük átalakító erejéről tanúbizonyágot tegyenek.” /AA 466/Evangéliumi tevékenységek

— IV. negyedév —

1. szombat, 2017. október 8.

AMI ISTENNEK FONTOS, NEKÜNK IS LEGYEN FONTOS

Bárcsak az Úr szemével látnák nagyvárosaink szükségletét. Ilyen időkben, mint most járnak, minden kezet foglalkoztatnunk kell! Az Úr jön, közel a vég, s igen siet. Nemsokára nem munkálkodhatunk oly szabadon, mint most. Rémes jelenetek előtt állunk, s amit teszünk, gyorsan kell megtennünk. /9T 101/

Sokan nem viselik szívükön a lelkek sorsát. Amikor világosságban részesültünk, a nagyvárosokat azonnal művelés alá kellett volna vennünk. Ám sokan nem tartják magukat felelősnek a lelkekért. Ezért Sátán, fogékonyak találva őket a kísértésekre, tönkretette lelki életüket. Isten bűnbánatra szólítja népét; arra, hogy térjen meg, térjen vissza az első szeretethez, melyet elvesztett, mert nem követte az önfeláldozó Üdvözítő lábnyomát. /9T 140/

Nézétek a városokat! Látni fogjátok, mennyire rászorulnak az evangélium örömhírére! Az Úr több mint húsz éve szemem előtt tartja, mily nagy szükség van a buzgó munkásokra a városok sokadalmi körében. Ki tartja felelősnek magát a nagyvárosokért? Kevesen. A nagy hiányhoz és lehetőséghez képest alig fordítottunk figyelmet a területekre. (9T, 97)

A városokban végzendő munka nem az Úr terve szerint halad. Újra és újra megmutatták nekem annak szükségességét, hogy a

városaiban utat törjünk magunknak. Az Úr éveken át erőteljes hívást intézett hozzánk e kötelességünk elvégzésére, mégis azt látjuk, hogy nagy lakóközpontokban alig értünk el valamit. Ha nem fogunk határozottan e feladat elvégzéséhez, a sátán növelni fogja a nehézségeket, amelyeket nem lesz könnyű legyőzni. Nagyon lemaradtunk a munkával, amelyet ezekben a – sokáig elhanyagolt – városokban kellett volna elvégeznünk. Most a korábbinál nehezebb munkát kell majd végeznünk. Ám ha az Úr nevében hozzáfogunk a munka elvégzéséhez, az akadályokat leküzdve igazi győzelmeket fogunk aratni. (Letter 148, 1909; Medical Ministry, str. 301. 302)

2. szombat, 2017. október 14.

A VÁROSOKNAK KOMOLY IMÁKRA ÉS TÖREKVÉSEKRE VAN SZÜKSÉGÜK

Túl könnyű terhet viselünk a meg nem mentett lelkekért. Sohasem volt a világnak nagyobb szüksége ránk, mint ma. Körül vagyunk véve nem figyelmeztetett városokkal. A lelkek elvesznek, s mi mit teszünk? Viseljük szívünkön e lelkek sorsát, oly nagyon, ahogy sokan még soha nem viselték...

Félig sem hisszük el ezt az igazságot. Ha elhinnénk, akkor több imát és szorgalmat fektetnénk bele abba, hogy megkíséreljük elvinni az igazságot az országunk városainak lakosságához. Isten felszólít bennünket, hogy fogjunk hozzá a nagy munkához a városokban. (Manuscript 23, 1910)

Haladéktalanul munkálkodjunk a városokban. Az üzenet, amelyet népünknek, napjainkban közvetítenem kell, így hangzik: munkálkodjatok a városokban haladéktalanul, mert az idő rövid. Az Úr már húsz egynéhány évvel ezelőtt elénk terjesztette ezt a munkát. Néhány helyen végeztek már valami keveset, habár sokkal többet is végezhetek volna. Éjjel-nappal viselem a terhet amiatt, hogy oly keveset tettünk azért, hogy az Úr Törvényének áthágóit sújtó csapásokra figyelmeztessük a nagy városok lakóit. (Letter 168, 190; Medical Ministry, 300)

Gyorsan át kell adnunk az üzenetet. Az Úr megmutatta nekem, hogy a városban el kell végeznünk a munkát, amit éppen csak hogy elkezdünk. A városokban végzendő munka legyen számunkra egy égető kérdés. Most ne hosszú, évekre nyúló terveket készítsünk. Az üzenetet gyorsan kell eljuttatnunk. Az Úrnak a városokban végzendő munkával kapcsolatos utasításai követésének a halasztgatása megnehezítette az ember csoportjainak az elérését. Azonnal el kell kezdenünk a munkát, az Úr pedig elhívja a megszentelt munkásokat, tegyenek komoly erőfeszítéseket a Tőle kapott világozással összhangban. (Letter 42, 190; 17MR, 37)

3. szombat, 2017. október 21

MINDENÜTT MUNKÁSOKRA VAN SZÜKSÉG

Bárhol él is Isten népe, zsúfolt nagyvárosokban, falvakban vagy szállásokon, ott helyi missziós terület is létezik, amelyért – az Úr utasítása szerint – vállalnia kell a felelősséget. Minden városban és helységben, ahol a keresztények összegyűlnek Isten imádására, élnek még férfiak, nők és gyerekeket, akiket vissza kell vezetni a nyájhoz. Közülük sokaknak nem volt alkalmuk hallgatni az igehirdetést. (Manuscript 87, 1907; 6MR, 323)

Az üdvösséget fel kell kínálni a városok lakóinak. Nagyon fáj, amikor arra a városokra gondolok, amelyekben még nem dolgoztunk. Éjjel és nappal érzem a terhet – a városokban haladéktalanul fel kell venni a munkát. A jelenvaló igazság üzenetét mindenkihez el kell vinni, aki még nem hallotta...

Az üdvösség azon városok lakosságának is oda lett szánva, amelyekben még nem dolgoztunk. Az idő gyorsan halad az örökkévalóság felé, s ezeket a városokat még alig érintette valaki. Isten Lelke erőt adhat ennek az igazságnak. Amint az értelem felvilágosul, úgy jön az erőteljes megbizonyosodás, amelynek nem lehet ellenállni, amely meghódítja a szíveket. (Letter 150, 1909)

Nagyvárosainkban az üzenetnek, mint égő lámpának kell előretörnie. Isten támaszt e mű számára munkásokat, és angyalai járnak majd előttünk. Senki se akadályozza meg ezeket az Isten által rendelt férfi-

akat. Ne tiltsátok őket! Isten bízta meg őket munkájukkal. Hangozzék az üzenet olyan erőteljesen, hogy a hallgatókat meggyőzze (R&H, 1902. IX. 30.). /Ev, 70/

A sátán azon munkálkodik, hogy ezeket tartson még mindig sötétségben... Városainkban az emberek ezrei élnek sötétségben, a sátán pedig örül a halasztgatásoknak, mert ez alatt az idő alatt hatni tud a tekintélyes, befolyásos emberekre, akik által megvalósíthatja a saját terveit. Támaszkodhatunk-e most tehát a saját embereinkre, akik felelősségteljes szolgálatokat töltenek be, hogy alázatosan és nemes lélekkel fogják elvégezni a rájuk eső részt? Ébredjenek az örök. Senki se maradjon közömbös az alkalmak iránt. Minden gyülekezetben alapos ébredésre van szükség a testvérek között. (Manuscript 21, 191; Medical Ministry, 302)

Még nem láttuk a városok evangelizálásának hatalmas eredményeit.

Isten üzenete most is változatlan. A városokban végzendő munkát nem mellőzhetjük. Majd ha a városokban úgy fogunk munkálkodni, ahogy az Úr szeretné, akkor az eredményeként olyan erőteljes mozgalom fog kialakulni, amilyent még nem láttunk.

Isten népeként még félig se ébredtünk ár a szükségleteinkre és arra, hogy milyen időben is élünk. Ébresszétek az őrállókat. Első dolgunk legyen, hogy megvizsgáljuk a szívünket és ismét az Úrhoz térünk. Nem vesztegethetjük az időt mellékes dolgokkal. (Letter 46, 1910; Medical Ministry, 304).

4. szombat, 2017. október 28.

„AZ IDŐNEK TELJESSÉGE”

Galata 4, 4-5.

Isten nem siet és nem is késik szándéka véghezvitelében... A Gondviselés irányította a nemzetek megmozdulásait, az emberi törekvések és hatások hullámzásait, míg a világ megérett a Szabadító eljövételére... Krisztusnak kellett eljőnnie, hogy olyan ígéket szóljon, amelyek világosak és jól érthetőek. Neki - az igazság szerzőjének - kellett elválasztania az igazságot az emberi kijelentések pelyvájától, ami

hatástalanítja a tiszta üzenetet. Világosan meg kellett határoznia Isten kormányzatának elveit és a megváltás tervét...

Míg egyfelől kevesen értették Krisztus missziójának természetét, másfelől széles tömegek egy hatalmas fejedelmet vártak, aki Izraelben állítja fel birodalmát, és aki a népek szabadítójaként jön...

A megváltás üzenetét Isten emberi eszközök útján közölte a világgal. A zsidók azonban önmaguknak akarták kisajátítani az örök életet jelentő igazságot. Felhalmozták maguknak az élő mannat, s az megromlott. A vallás, amelyet megpróbáltak a maguk számára elrejtetni, botránykővé lett. Megrabolták Isten dicsőségét, és megkárosították a világot az evangélium meghamisításával...

A bűn csaló hatalma a tetőpontra hágott... Bebizonyosodott a világegyetem előtt, hogy az ember Istentől elszakadva képtelen felemelkedni. Új életet és új erőt kell kapnia attól az Istentől, aki a világot teremtette... Noha mindenütt romlás és ellenszegülés volt tapasztalható ezen az elidegenedett világon, Isten gondoskodott a gyógyulásról. A válság mélypontján, amikor a sátán már-már diadalmaskodott, Isten Fia eljött az isteni kegyelem üzenetével... Az emberi romlottság ellenére mindig láthatók voltak a kegyelem jelei. Amikor pedig elérkezett az időnek teljessége, Isten dicsősége megmutatkozott abban, hogy a világra árasztotta a gyógyító kegyelem teljességét, amelynek többé semmi sem vet gátat, s amelyet nem von vissza mindaddig, amíg a megváltás terve célba nem ér. /DA, 32-37/

Gondolatok a beszélgetéshez és imához:

1. Nem kell félnünk a jövőtől, hiszen élő Istenünk van.
2. Tegyéél bizonyosságot az osztályodban (csoportodban) arról, hogyan vezetett téged Isten.
3. Tanulságok abból, hogyan viszonyultak a zsidók a „mennyei kenyérhez“.
4. Hasonlítsd össze a bűn hatását Jézus idejében és napjainkban.
5. Isten megoldása a világot illetőleg.

„SZÜLETETT NÉKTEK MA A MEGTARTÓ”

Lukács 1,1-20.

„Jézus szándéka az volt, hogy ne a földi dicsőség utáni vágy vonzza hozzá az embereket; aki Őt követi, azt csakis a mennyei igazság szépsége készítse erre. (...) A mennyei küldöttek megdöbbenve emlélték annak a népnek a közömbösségét, amelyet Isten azért hívott el, hogy a szent igazság világosságát eljuttassa a világhoz... A nemzet papjai és tanítói mit sem tudtak arról, hogy minden idők legnagyobb eseményének az ideje érkezett el. Ismételtették semmitmondó imáikat, végezték istentiszteleti szertartásaikat, hogy az emberek lássák azt, de eközben a gazdagságot és a világi tekintélyt hajszolták, és nem készültek fel a Messiás kinyilatkoztatására...

Azokon a mezőkön, amelyeken a gyermek Dávid legeltette nyáját, még mindig örködtek pásztorok az éjszakában. Csendes óráikban a megígért Messiásról beszélgettek, és imádkoztak, hogy jöjjön el a Király Dávid trónjára. „És íme az Úrnak angyala hozzájuk jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevé őket... És monda az angyal nékik: Ne féljetek, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme leszen: mert született néktek ma a Megtartó, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában» (Lukács 2,9-11).

Miközben ezeket a szavakat hallgatták a pásztorok, egy dicső kép jelent meg lelki szemük előtt. Eljött Izrael Szabadítója! Hatalom, dicsőség, győzelem jár a nyomában! De az angyalnak most elő kellett készítenie őket arra, hogy Üdvözítőjüket szegényen és megalázottan is felismerjék. „Ez pedig néktek a jele...”

A mennyei hírnök eloszlatta a pásztorok félelmét... Emberi gyengeségük iránti tapintatból várt egy ideig, hogy szemük megszokja a mennyei fényt...

A menny és a föld ma sincs távolabb egymástól, mint akkor volt, amikor a pásztorok az angyalok énekét hallgatták.

Hozzánk éppilyen közel lehet a menny napi teendőink végzése közben. Betlehem története kimeríthetetlen téma... Csodáljuk Üdvözítőnk áldozatát... Az emberi góg és önteltség csúfosan meg-

szégyenül jelenlétében... Ezzel az örökséggel jött földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, s hogy példát mutasson a bűntelen életre. /DA, 44-48/

Gondolatok a beszélgetéshez és imához:

1. Hasonlítsd össze, mennyire felkészületlenül várták akkor és ma is Jézus eljövetelét.

2. Az angyalok szerepe a megváltás tervében.

3. Mi mindent foglal magába Krisztus áldozata?

4. Mikor, kinek és hol fogsz beszélni Jézus szeretetéről?

6. szombat, 2017. november 11

„VELÜNK AZ ISTEN”

Máté ev. 1, 21-23.

„Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzék, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt... Kezdetben a teremtés egész műve Istent nyilatkoztatta ki...

A kevesebbet mondó példák után azonban szemléljük Istent Jézusban. Jézusra tekintve láthatjuk: Istenünk dicsősége abban áll, hogy adhat.

Ez önkéntes áldozat volt. Jézus Atyja mellett maradhatott volna, megtarthatta volna mennyei dicsőségét s az angyalok hódolatát. Mégis elhatározta, hogy leteszi jogarát Atyja kezébe, elhagyja a mindenség trónját, hogy világosságot hozzon a sötétségben ülőknek és életet adjon az elveszendőknek.

A dicsőség angyalai abban találják örömüket, hogy adhatnak: szeretetet adnak, és fáradhatatlanul őrködnek azok felett, akik elbuktak és szentség híján vannak. A mennyei lények szeretnének közel férkőzni az emberek szívéhez. Az odafenn való világból fényt hoznak a sötét földre. Gyöngéd, türelmes szolgálatuk által igyekeznek hatni az emberi lélekre, hogy az elveszetteket Krisztussal olyan közösségbe hozzák, amely még annál is szorosabb, mint ami őket Krisztushoz fűzi.

Mivel Jézus lejött a földre és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a

bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígélet, minden szeretetből fakadó cselekedet, a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy „velünk az Isten” (Máté 1,23).

Miközben jót tett és gyógyította azokat, akiket a sátán megsebzett, világosan rámutatott Isten Törvényének a jellegére és az Ő munkájának a természetére.

Emberi volta az emberi család közösségébe vonta Krisztust, isteni lény pedig Isten trónjához kapcsolta. Mint ember Fia, példát adott az engedelmességre; mint Isten Fia, erőt ad, hogy engedelmeskedni tudjunk „Velünk az Isten” - ez a záloga a bűntől való szabadulásunknak. Ezért bízhatunk abban, hogy erőt kapunk a mennyi törvénye iránti engedelmességhez. /DA, 22-24/

Gondolatok a beszélgetéshez, imához, biznyságtetéshez:

1. Az ajándékozás mennyei elv.
2. Bemutatni Isten dicsőségét.
3. Mi a legfontosabb a számomra ebben a tanulmányozásban?
4. Hogyan tudom bemutatni Isten dicsőségét?
5. Kinek beszéltem az elmúlt héten Jézus Krisztusról?

7. szombat, 2017. november 18.

A VÁLASZTOTT NÉP

Mózes 5. könyve 26,19; 28,10; 4,6.

„Több mint ezer éven át várta a zsidó nép az Üdvözítő eljövetelét. (...) Belefooglalták nevét énekeikbe, jóvendöléseikbe, templomi szertartásaikba és családi áhítataikba. S amikor eljött, mégsem ismerték fel Őt.

Mégis Isten választotta ki Izraelt. (...) Isten azt akarta, hogy ez a nép az üdvösség kútfeje legyen a világ számára... Mégis Isten választotta ki Izraelt. Ő hívta el, hogy megőrizze törvényének ismeretét az emberek között, valamint azokat a szimbólumokat és jóvendöléseket, amelyek az Üdvözítőre mutattak. Isten azt akarta, hogy ez a nép az üdvösség kútfeje legyen a világ számára. Eltávolodtak Isten parancsolataitól, s a pogányok útjain jártak. Isten hiába figyelmeztette őket

prófétái által. Minden egyes vallási ébredést még mélyebb hitehagyás követett.

Ha Izrael hú maradt volna Istenhez... Ha az engedelmesség útján járnak, akkor az Úr „minden nemzetnél” „feljebbvalóvá” teszi őket. Hűtlenségük miatt azonban Isten terve csak folytonos csapások és megaláztatások árán valósulhatott meg.

Izrael népét babilóniai fogságba hurcolták, szétszórattak pogány országokba... Századokon át szenvedtek a különböző pogány ellenesség elnyomásától, míg megszilárdult bennük az a meggyőződés, hogy jólétük az Isten törvénye iránti engedelmességüktől függ... A szenvedések súlya alatt közülük sokan megújították a szövetség iránti hűségüket.

Miután visszatértek Babilonból, nagy gondot fordítottak a vallásoktatásra... A fogság ideje alatt sokan pogány eszméket és szokásokat sajátítottak el, s beleszótták ezeket vallásos szolgálatukba... De az izraeliták éppen a lelki tartalmát hagyták elveszni ezeknek a ceremóniáknak, és csak a holt formákhoz ragaszkodtak. Az áldozatokban és a szertartásokban bíztak, ahelyett, hogy Krisztusra alapoztak volna, akire mindezek mutattak... A ceremóniák sokaságával mérték szentiségüket, s közben szívük telve volt göggel és képmutatással.

A zsidók vágyakoztak a Messiás eljövetelére, de helytelen fogalmiak voltak a missziójáról. /DA, 27-29/

Gondolatok a beszélgetéshez és imához:

1. Isten célja a régi Izraellel.
2. Hol hibázott a régi Izrael?
3. Hogyan gyógyította őket Isten lelkileg?
4. Miért hívott el engem Isten az üdvösségre?

8. szombat, 2017. november 25.

„AZ IDŐNEK TELJESSÉGE”

Galata 4,4-5.

Isten sem siet és nem is késik szándéka véghezvitelében... A Gondviselés irányította a nemzetek megmozdulásait, az emberi törekvések és hatások hullámszásait, míg a világ megérett a Szabadító

eljövetelére... Krisztusnak kellett eljönnie, hogy olyan igéket szóljon, amelyek világosak és jól érthetőek. Neki - az igazság szerzőjének - kellett elválasztania az igazságot az emberi kijelentések pelyvájától, ami hatástalanítja a tiszta üzenetet. Világosan meg kellett határoznia Isten kormányzatának elveit és a megváltás tervét.

Míg egyfelől kevesen értették Krisztus missziójának természetét, másfelől széles tömegek egy hatalmas fejedelmet vártak, aki Izraelben állítja fel birodalmát, és aki a népek szabadítójaként jön...

A megváltás üzenetét Isten emberi eszközök útján közölte a világgal. A zsidók azonban önmaguknak akarták kisajátítani az örök életet jelentő igazságot. Felhalmozták maguknak az élő mannákat, s az megromlott. A vallás, amelyet megpróbáltak a maguk számára elrejtetni, botránykővé lett. Megrabolták Isten dicsőségét, és megkárosították a világot az evangélium meghamisításával.

A bűn csalo hatalma tetőpontra hágott... Bebizonyosodott a világegyetem előtt, hogy az ember Istentől elszakadva képtelen felemelkedni. Új életet és új erőt kell kapnia attól az Istentől, aki a világot teremtette... Noha mindenütt romlás és ellenszegülés volt tapasztalható ezen az elidegenedett világon, Isten gondoskodott a gyógyulásról. A válság mélypontján, amikor Sátán már-már diadalmaskodott, Isten Fia eljött az isteni kegyelem üzenetével... Az emberi romlottság ellenére mindig láthatók voltak a kegyelem jelei. Amikor pedig elérkezett az időnek teljessége, Isten dicsősége megmutatkozott abban, hogy a világra árasztotta a gyógyító kegyelem teljességét, amelynek többé semmi sem vet gátat, s amelyet nem von vissza mindaddig, amíg a megváltás terve célba nem ér. /DA, 32-37/

Gondolatok a beszélgetéshez és imához:

1. Nem kell félnünk a jövőtől, hiszen élő Istenünk van.
2. Tegyéél bizonytságot az osztályodban (csoportodban) arról, hogyan vezetett téged Isten.
3. Tanulságok abból, hogyan fogadták a zsidók a „mennyei kenyeret”.
4. Hasonlítsd össze a bűn hatását Jézus idejében és napjainkban.
5. Isten megoldása a bűnös világot illetőleg.

„SZÜLETETT NÉKTEK MA A MEGTARTÓ”

Lukács ev. 1,1-20.

Jézus szándéka az volt, hogy ne a földi dicsőség utáni vágy vonzza hozzá az embereket; aki Őt követi, azt csakis a mennyei igazság szépsége készítse erre... A mennyei küldöttek megdöbbenve szemlélték annak a népnek a közömbösségét, amelyet Isten azért hívott el, hogy a szent igazság világosságát eljuttassa a világhoz... A nemzet papjai és tanítói mit sem tudtak arról, hogy minden idők legnagyobb eseményének az ideje érkezett el. Ismételték semmitmondó imáikat, végeztek istentiszteleti szertartásaikat, hogy az emberek lássák azt, de eközben a gazdagságot és a világi tekintélyt hajszolták, és nem készültek fel a Messiás kinyilatkoztatására...

Azokon a mezőkön, amelyeken a gyermek Dávid legeltette nyáját, még mindig örködtek pásztorok az éjszakában. Csendes órákban a megígért Messiásról beszélgettek, és imádkoztak, hogy jöjjön el a Király Dávid trónjára. „És ímé az Úrnak anygala hozzájuk jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevé őket... És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme léssen: mert született néktek ma a Megtartó, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában” (Lukács 2,9-11).”

Miközben ezeket a szavakat hallgatták a pásztorok, egy dicső kép jelent meg lelki szemük előtt. Eljött Izrael Szabadítója! Hatalom, dicsőség, győzelem jár a nyomában! De az angyalnak most elő kellett készítenie őket arra, hogy Üdvözítőjüket szegényen és megalázottan is felismerjék. „Ez pedig néktek a jele...”

A mennyei hírnök eloszlatta a pásztorok félelmét... Emberi gyengeségük iránti tapintatból várt egy ideig, hogy szemük megszokja a mennyei fényt...

A menny és a föld ma sincs távolabb egymástól, mint akkor volt, amikor a pásztorok az angyalok énekét hallgatták.

Hozzánk éppilyen közel lehet a menny napi teendőink végzése közben. Betlehem története kimeríthetetlen téma... Csodáljuk Üdvözítőnk áldozatát... Az emberi gőg és önteltség csúfosan meg-

szégyenül jelenlétében... Ezzel az örökséggel jött földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, s hogy példát mutasson a bűntelen életre.” /DA, 44-48/

Gondolatok a beszélgetéshez és imához:

1. Hasonlítsd össze, mennyire felkészületlenül várták akkor és ma is Jézus eljövételét.

2. Az angyalok szerepe a megváltás tervében.

3. Mi mindent foglal magába Krisztus áldozata?

4. Mikor, kinek és hol fogsz beszélni Jézus szeretetéről?

10. szombat, 2017. december 9.

A BEMUTATÁS

Lukács ev. 2, 21-38.

Az elsőszülött bemutatásának törvénye különleges jelentőséggel bírt. Az ősi időkből származott az a szokás, hogy az elsőszülöttet Istennek szentelik.

Egyrészt emlékeztetett arra, hogy az Úr milyen csodálatos módon szabadította meg Izrael gyermekeit, másrészt előképe lett annak a nagyobb szabadulásnak, amelyet Isten elsőszülött Fia szerez... E gyermek, akiért megfizették a váltságpénzt, váltságdíjat fizetett az egész világ bűneiért.

De Izrael vezetői és papjai, bár kezükben voltak a próféták értékes kijelentései, mégsem az Úr útján jártak, és szemük becsukódott az élet Világossága előtt.

Így van ez ma is. Lelki vezetők és az Isten házában imádkozók nem értik meg, sőt észre sem veszik azokat az eseményeket, amelyek az egész menny érdeklődésének homlokterében állnak. Sokan elismerik a történelmi Krisztust, de elfordulnak az élő Krisztustól. Krisztust - aki Igéjében önfeláldozásra szólít, aki a segítségért könyörgő szegények és szenvedők személyében lép elénk, aki az igaz ügy szolgálatára hív, amely szegénységet, fáradságos munkát és megvetést von maga után - ma sem fogadják szívesebben, mint közel kétezer évvel ezelőtt.

A zsidók elutasították azt a dicsőséget, amelynek megalázkodás az ára. Ezért nem akarták befogadni Megváltójukat.

Hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek” (Lukács 2,35). Krisztus életének fényénél minden szív - a Teremtő szívétől kezdve a sötétség fejedelmének szívéig - lelepleződik. (...) Krisztus odaajándékozása azonban bepillantást enged az Atya szívébe... Nem rejtett el egyetlen igazságot sem, amelyet megváltásunk érdekében ismernünk kell. Nem mulasztott el megtenni egyetlen csodát sem, amely javunkat szolgálja; egyetlen isteni eszköz sem maradt felhasználatlanul... A menny egész tárháza nyitva áll azok számára, akik engedik, hogy megmentse őket.

Krisztus élete és halála felfedi az ember gondolatait is... Krisztus élete önmegtagadásra, a szenvedésben való részvételre hív... Krisztus iránti magatartásunk mutatja meg, kinek az oldalán állunk. /DA, 50-57/

Gondolatok a beszélgetéshez és imához:

1. Hasonlítsd össze a menny ajándékát azzal, amit te ajándékozol a mennynek.
2. Hogyan ismerhető meg a lelki ország dicsősége?
3. Gondolkodj el, mit jelent a kijelentés: „hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek” (Lukács ev. 2,35)

11. szombat, 2017. december 16.

„LÁTTUK AZ Ő CSILLAGÁT”

Máté evangéliumának 2. fejezete

Az isteni világosság minden időben beragyogja a pogányság sötétségét... A bölcsek örömmel köszöntötték a mennyei igazság fényét... meg voltak győződve arról, hogy Isten vezeti őket. Ennek külső jeleként előttük haladt a csillag, de benső bizonyosságuk is volt a Szentlélek által, aki áthatotta szívüket és reménnyel töltötte el őket...

Jeruzsálem papjai és vénjei nem voltak annyira tudatlanok Krisztus születését illetően, mint amennyire színlelték... Ők maguk is megtalálhatták volna Jézust, és készek lehettek volna a bölcseket Jézus születési helyére vezetni, de nem így történt. A bölcsek jöttek, hogy felhívják figyelmüket a Messiás születésére...

Most is büszkeség és irigység zárta el a világosság útját. Ha a papok és a rabbik hitelt adnak a pásztorok és bölcsek jelentésének, igen kellemetlen helyzetbe kerültek volna. Ez megcáfolta volna azt az állítást, hogy ők Isten igazságának képviselői. Ezek a képzett tanítók méltóságukon alulinak érezték, hogy olyanok tanítsák őket, akiket ők pogányoknak tartanak. Lehetetlen, mondták, hogy Isten megkerülte őket, és tudatlan pásztorokhoz vagy körülméyletlen pogányokhoz fordult. Úgy döntöttek, hogy közömbösek lesznek a Heródes királyt és egész Jeruzsálemet izgalomban tartó hírek iránt. Még csak el sem mentek Betlehembe, hogy megbizonyosodjanak róla: vajon igaz-e mindez? A népnek azt állították, hogy a Jézus iránti érdeklődés csak fanatikus izgatottság. Ekkor kezdték a papok és a rabbik Krisztust elvetni. Innen kezdve büszkeségük és csökönyösségük elkeseredett gyűlöletté fajult a Megváltó iránt.

Sátán elszántan igyekezett az isteni fényt kioltani a földön, és minden ravaszágát latba vetette, hogy megölje az Üdvözítőt. De az, Aki sohasem alszik, és sohasem szunnyad el, őrködött szeretett Fia fölött... A pogány országból jött bölcsek ajándékai által az Úr gondoskodott az Egyiptomba történő utazás és az idegen földön való tartózkodás költségeiről... A szeretetteljes szívből fakadó ajándékot Isten örömmel megáldja, és a lehető leggyümölcsözőbbé teszi az Ő szolgálatában. Ha szívünket Jézusnak adtuk át, akkor ajándékainkat is elhozzuk neki. Aranyunkat, ezüstünket, legdrágább földi kincseinket, legjobb szellemi és lelki képességeinket örömmel szenteljük annak, Aki szeretett minket, és önmagát adta érettünk. /DA, 59-65/

Gondolatok a beszélgetéshez és imához:

1. Gondolkodjatok el azokról, akik a világban vannak, de olvassák Isten Szavát.

2. Hogyan zárja be szívünket a büszkeség és az irigység az evangélium világossága számára?

3. Beszélgetsetek arról, milyen isteni kincsek vannak a világban az evangélium hirdetéséhez?

JÉZUS GYERMEKSÉGE

Lukács 2, 39-40.

Gyors felfogású volt, a dolgok mélyére látott, korát meghaladóan komoly és bölcs. Emellett jelleme csodálatosan kiegyensúlyozott volt... Jézus rendkívül szeretetreméltó gyermek volt. Mindig készen állt arra, hogy másokat szolgáljon. Türelmét sohasem vesztette el, ajkát sohasem hagyta el hazug szó. Elveiben megingathatatlan volt, mint a szikla, életét önzetlenség, báj, udvariasság jellemezte...

A gyermek Jézus nem járt a zsinagóga-iskolákba. Édesanyja volt első földi tanítója. Az ő ajkáról és a prófétai tekercsekből tanult a mennyei dolgokról... Ismereteit úgy szerezte, ahogyan mi is megtehetjük. Az Írásokban való alapos jártasságából látható, milyen szorgalommal szentelte gyermekeveit Isten szavának tanulmányozására... Jézushoz hasonlóan minden gyermek szert tehet a tudásra...

Gyermekkorában gyermekként gondolkodott és beszélt, de a bűnnek nyoma sem homályosította el benne Isten képmását... Minden összeütközést vállalnia kellett - amelyhez hasonlót mi is átélhetünk -, hogy példaképünk lehessen gyermekségünkben, ifjúságunkban és felnőtt korunkban.

Tevékeny életében nem voltak haszontalan percek, amelyek részt nyitottak volna a kísértésnek... Sem nyereség vagy élvezet, sem dicséret vagy bírálat nem vehette rá arra, hogy rosszat tegyen. Bölcs volt, hogy felismerje a gonoszt, és erős, hogy ellenálljon neki... A kísértés, a szegénység, a viszontagságok nevelő hatására van szükség ahhoz, hogy a tisztaság és az állhatatosság kifejlődjék.

Nem volt hajlandó tökéletlen munkát végezni, sőt szerszámaikat is ennek megfelelően kezelte. Tökéletes volt munkásként is, mint ahogy tökéletes volt mindenben jelleme...

Jézus a világ számára a gyógyító kegyelem kútforrása volt... Életéből (...) rokonszenv és gyengédség áradt... Jézus a mi példaképünk! /DA, 67-72/

Gondolatok a beszélgetéshez és imához:

1. Az Isten Szava tanulmányozásának a fontossága a gyerekekkel.
2. Jézus gyermekkora a gyermekeink példaképe.
3. A munka áldásos hatása a jellemre.
4. A bibliai hit, a gyakorlati istenfélelem és a mindennapi élet.

13. szombat, 2017. december 30.

A HÚSVÉTI LÁTOGATÁS

Lukács ev. 2, 41-51.

„Abban az időben egyik csarnokot, amely a templomhoz kapcsolódott, szent iskolának használták, a prófétai iskolák mintájára. Itt gyűltek össze a vezető rabbik tanítványaikkal, és ide jött a gyermek Jézus is... De Jézust Isten tanította a templomban. Amit így kapott, azt azonnal igyekezett továbbadni.

Kérdései olyan mély igazságokat érintettek, amelyek bár hosszú ideje homályban voltak, mégis életfontosságúak az üdvösség szempontjából. Bemutatta, hogy milyen szűkös és felületes a bölcsék bölcsessége. Minden feltett kérdés isteni lecke volt, amely az igazságot új megvilágításba helyezte... Ha a rabbik követik a bemutatott igazságot, ez akkoriban vallási reformációt eredményezett volna...

Jézus szülei számára természetes volt, hogy a Megváltót saját gyermeküknek tekintik... A bánat, amit a tőle való elszakadás okozott, a szelíd feddés, amely szavaiban rejlett, arra szolgált, hogy mélyebben átérezzék megbízatásuk szentségét...

Ha József és Mária imáikban Istennel időztek volna, akkor felismerik megbízatásuk szentségét, és nem veszítik szem elől Jézust. Egyetlen nap hanyagsága miatt elvesztették a Megváltót, és három napi aggódo keresésbe tellett, mire megtalálták. Így van ez velünk is: üres fecsegéssel, gonosz beszéddel vagy az ima elhanyagolásával egyetlen nap alatt elveszíthetjük a Megváltó jelenlétét, és napokon át szomorúan kereshetjük, mire megtaláljuk Őt, és újra elnyerjük a békét, amit elveszítettünk.

Baráti kapcsolatainkban vigyázzunk, nehogy elfeledjük Jézust, és továbbhaladjunk anélkül, hogy észrevennénk: Ő nincs velünk.

Ha úgy belemerülünk a világi dolgokba, hogy nem gondolunk arra, akiben örök életünk reménysége összpontosul, elszakadunk Jézustól és a mennyei angyaloktól. Ezek a szent lények nem maradhatnak ott, ahol a Megváltó jelenléte nem kívánatos, és hiányát nem veszik észre. Emiatt csüggedtek sokszor Krisztus állítólagos követői. Jól tennénk, ha mindennap egy órát töltenénk azzal, hogy Jézus életéről elmélkedünk... Ha Krisztuséi vagyunk, gondolataink nála időznek majd... Amint jellemének szépségét szemléljük, „ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre” (2Kor 3,18). /DA, 76-83/

Gondolatok a beszélgetéshez és az imához:

1. Amit Jézus kapott, azt azonnal továbbította másokhoz.
2. Mária és József tapasztalata Jézus elvesztéséről, a számunkra is tanulság.
3. Miért bátortalanodnak el azok, akik Krisztus szolgálatában állnak?
4. Hogyan és mennyi időt kell eltölteni naponta a Jézusról való elmélkedéssel?

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Missziós Osztálya

Felelős: Vlado Havran

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2017

Istentiszteleti használatra